

ved Ministeriets Tiltræden. Det vil sige, at Statens Laan udover det Ækvivalent, som fandtes, kontant kun andrager 244 Mill. Kr. for disse Krigsjaar. Og nu beder jeg blot den højtærede Minister om at undersøge, om han kan paavise et eneste Land i Europa — selvfølgelig ikke blandt de krigsførende Magter, men altsaa et neutralt Land —, som er kommet saaledes igennem Krigen, at den faktiske Forøgelse af Statslaanene er udtrykt i de her nævnte Tal. Den højtærede Minister vil ikke kunne paavise det, og derigennem er i hvert Fald ethvert Grundlag for en Kritik af det radikale Regimente i disse Aar borttaget; om man deraf tillige vil slutte, at det radikale Regimente har været fortrinligt, vil Fremtiden vise. Jeg skal sige til den højtærede Landbrugsminister, at i den Henseende har vi god Tid til at vente. Vi har god Tid til at vente paa Sammenligningen mellem den Regering, der førte Landet gennem Krigstidens Krise, og den Regering, der fører Landet gennem Fredstidens Krise. Lad os, naar disse to Perioder er afsluttet, faa opgjort, hvorledes Landets Tilstand var ved Afslutningen af disse Perioder, og lad saa Eftertiden vurdere, hvilket Styre der var bedst; vi har Tid til at vente. Foreløbig har Ministeriet Neergaards første Fredskriseaar betydet, at det danske Folks Nationalformue er formindsket med 1 000 Mill. Kr., idet Gælden til Udlandet er steget hertil, og samtidig er Statens kontante Kassebeholdning, den, som var efterladt til at klare Tidens Vanskeligheder med, omtrent opbrugt. Men, som sagt, vi har Tid til at vente.

Inden jeg forlader dette Emne, skal jeg dog gøre nogle Bemærkninger angaaende den højtærede Finansministers Paaastande om, hvilket Fremsyn han har vist under Krigen, at han da paa forskellige Tidspunkter har krævet en anden Politik og en Politik, som vilde have været mere heldbringende. I korte Træk gaar denne Paaastand for det første ud paa, at Ministeren har krævet flere Skatter af det radikale Ministerium, end dette paalagde, og dernæst gaar den ud paa, at Ministeren navnlig har fremhævet, at det vilde være nødvendigt at have en stor Kassebeholdning og store Midler til Raadighed i det Øjeblik, Krigen sluttede, og man kom ind i den økonomiske Krise, som da vilde indfinde sig. Hvad angaar det første, Skatterne, hører man mangfoldige Gange paa Venstres Møder Udtalelser desangaaende af Ministeren oplæst. De mest klassiske af disse Udtalelser angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt der samtidig med de

første smaa Statslaan i Begyndelsen af Krigstiden, i 1914 og 1915, skulde tilvebringes Indtægter, som skulde kunne dække Renterne af disse Statslaan. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man, samtidig med at man optog disse smaa Statslaan, tillige skulde forøge Indtægterne med 2 eller 3 Mill. Kr. Den højtærede Minister har argumenteret for, at det skulde man gøre, og den daværende Finansminister har ingenlunde afvist dette, idet han tværtimod hvert Aar har tilvebragt de dertil fornødne Beløb navnlig ved Forslaget om den første Merindkomstskat, som utvivlsomt kom tidsnok, idet den netop det første Aar saa godt som intet bragte, men derefter, da Krigstidens økonomiske Virkninger viste sig, svulmede op med disse, nøjagtig fulgte hele Krigstidens Bevægelse. Det er disse Udtalelser, man lever paa. Dernæst er det rigtigt, at den højtærede Minister ved alle Lejligheder, naar hans Forgænger foreslog een Skat, foreslog en anden Skat i Stedet for. Det er noget, en Regering maa være forberedt paa, at den fra Oppositionen møder Krav om andre Skatter end dem, Regeringen foreslaar, og det er tænkeligt, at den højtærede Minister, naar vi begynder Skattelovsforhandlingerne, kommer til at genopleve det, blot i modsat Orden; det er muligt, jeg ved det ikke. Men den højtærede Ministers mest typiske Skatteudtalelse, den, som har bidt sig ind i Befolkningen, fordi den havde denne ordsprogagtige Karakter, som politiske Udtalelser, hvad enten de er gode eller urigtige, ofte har, er denne: Lad være med at slagte Hønen, som lægger Guldæg. Den fremkom allerede under Skibsfartsforhandlingerne som en Advarsel mod for høj en Beskatning paa dette Omraade. Dernæst skal jeg fremdrage en anden Udtalelse, som skildrer, hvorledes Ministeren, medens vi var i denne Periode, saa paa Skatterne, jeg skal citere en Udtalelse fra 17. Oktober 1917. Dér gennemgaar Ministeren de Skatter, som da findes, og tilføjer til sidst, at det er jo muligt, der kan skaffes en Forøgelse hist og her, at Børsskatten, som den daværende Finansminister Brandes lige havde foreslaaet forøget, selvfølgelig, naar den forøges, kan indbringe lidt mere, og at man maaske kan finde en eller anden lille Luksusartikel, som kan indbringe noget, men Hovedluksusartiklerne er jo beslagnede, og saa konkluderer Ministeren paa følgende Maade: Men det kan ikke nægtes, at naar man lader selv et skarpt spejdende Øje gaa hen over vore finansielle Marker, er det ikke mange Genstande, Øjet støder paa, som der med noget Held og uden at gøre alvorlig Fortræd kan